

Møtebok fra møte i Oslo kommunes klagenemnd
Tirsdag 17.08.2021 kl. 15:30

Sak

- 289/21 Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3110601 (21/1327)
- 290/21 Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3110631 (21/1012)
- 291/21 Klage over vedtak om tilbakebetaling av årsgebyr for stipulert vann og avløp (21/2634)
- 292/21 Klage - Vedtak om beregning av tilknytningsgebyr - Tyslevveien 38A gnr/bnr 183/121 (21/2640)
- 293/21 Klage på fjerning av private trafikkskilt (20/3324)
- 294/21 Klage over avslag på søknad om overgang til Oslo Taxi (20/7552)
- 295/21 Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig (21/100298)
- 296/21 Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig (21/100335)
- 297/21 Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig (21/100337)
- 298/21 Klage - Søknad om ny kontrakt til kommunal bolig (21/100345)
- 299/21 Klage - Bortfall av positivt vedtak om leie av kommunal bolig (21/100301)
- 300/21 Klage - Avslag på søknad om bytte av kommunal bolig (21/100297)
- 301/21 Klage - Avslag på søknad om bytte av kommunal bolig (21/100348)
- 302/21 Klage - Søknad om bytte av kommunal bolig - (21/100336)
- 303/21 Klage - Søknad om bytte av kommunal bolig - (21/100364)
- 304/21 Klage - Bortfall av positivt vedtak om bytte av kommunal bolig (21/100302)
- 305/21 Klage - Bortfall av positivt vedtak om bytte av kommunal bolig (21/100331)
- 306/21 Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100267)
- 307/21 Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100270)

308/21	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100281)
309/21	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100288)
310/21	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100290)
311/21	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100291)
312/21	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100296)
313/21	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100299)
314/21	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100309)
315/21	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100310)
316/21	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100313)
317/21	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100315)
318/21	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100316)
319/21	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering (21/100344)
320/21	Klage - Avslag på søknad om etteroppmelding til privatisteksamen (21/100133)
321/21	Klage - Avslag på søknad om etteroppmelding til privatisteksamen (21/100140)
322/21	Klage - Avslag på søknad om etteroppmelding til privatisteksamen (21/100146)
323/21	Klage - Avslag på søknad om etteroppmelding til privatisteksamen (21/100147)
324/21	Klage - Avslag på søknad om etteroppmelding til privatisteksamen (21/100192)
325/21	Klage - Avslag på skoleplass ved Eikelund videregående skole (21/100263)
326/21	Klage - Avslag på søknad om diversestipend for 2020 (20/7930)
327/21	Klage - Avslag på søknad om kommunalt frikort (21/100321)
328/21	Godkjenning av møtebok

Til stede:

Dag Harlem Stenersen

A

Berit Sletvold Tetzschner

H

Pål Martin Sand

A

Møtet ble holdt som fjernmøte jf. Midlertidig lov om unntak fra kommuneloven § 1.**Lukket møte: Sakene 295-327 ble behandlet i lukket møte jf. kommuneloven § 11-5 andre ledd.****Møtet ble hevet kl. 18:00**

Sak 289/21 Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3110601 (21/1327)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om illeggelse av miljøgebyr ble påklaget den 8.3.2021, og er innenfor klagefristen, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Øvrige vilkår for klagebehandling er oppfylt.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 14.2.2021 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3110601 for overtredelse av politivedtekten § 4-3. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. Bestemmelsen omfatter renhold av fortau i indre by. I dette tilfellet ble det i Peder Claussøns gate ved nr. 2 observert forsøpling på fortauet utenfor bygården.

Klager anfører primært at det søppelet som fremgår av Bymiljøetatens fotodokumentasjon, ikke er tilstrekkelig til å illegge miljøgebyr. Videre anføres det at gårdeier har gode renholdsrutiner, og at vaktmester rydder fortauet ukentlig. Dette anses hensiktsmessig med tanke på bygårdens beliggenhet og trafikken i området.

Klagenemnda viser til at da Oslo kommune v/Bymiljøetaten fikk i oppgave å håndheve enkelte bestemmelser i politivedtektene var hovedformålet å effektivisere håndhevingen.

Politivedtektene skal håndheves strengt, blant annet med den hensikt å minimere forsøpling og tilgrising samt holde fortau ryddig. Politivedtektene legger gårdeierne et objektivt ansvar for å besørge renhold av fortau på eller langs eiendommen i indre by. At forsøpling er foretatt av andre og at søppel tilføres fortauet fra andre eiendommer på grunn av vær og vind, må inngå i gårdeiers vurdering av hvilke rutiner som, innenfor rimelighetens grenser, skal til for å holde fortauet rent.

Forskrift om politivedtekt for Oslo kommune angir ikke nærmere hvilken grad av forsøpling som må til før gebyr kan ilegges. Klagenemnda mener at et jevnlig tilsyn med påfølgende renhold en

gang i døgnet, bør være et akseptabelt krav som står i forhold til den plikt som politivedtektene legger gårdeier om renhold av fortau. Dette må imidlertid ses i forhold til hvor mange mennesker og hva slags type virksomheter det er i området. Noen steder kan det kreves hyppigere rengjøring av fortau for å oppfylle politivedtektenes vilkår.

I denne saken mener klagenemnda at den fotodokumentasjonen som er fremlagt, ikke viser tilstrekkelig mengde forsøpling til at miljøgebyr kan ilegges. Klagenemnda merker seg at eiendommen ligger i et mye beferdet område, men at det dokumenterte forholdet ikke viser at fortauet bar preg av manglende renhold med tanke på aktiviteten i området.

Klagenemnda har etter dette kommet til at klagen tas til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 21/6353- 2

Sak 290/21 Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3110631 (21/1012)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. Forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om illeggelse av miljøgebyr ble påklaget den 9.2.2021, og er innenfor klagefristen, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Øvrige vilkår for klagebehandling anses oppfylt.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 29.1.2021 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3110631 for overtredelse av politivedtekten § 4-3. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. Bestemmelsen omfatter renhold av fortau i indre by. I dette tilfellet ble det ved Geitemyrsveien nr. 3 observert forsøpling utenfor bygården.

Klager har anført i klagen at gårdeier har gjort alt riktig i forbindelse med utsett av smartsekker. Det var kun en liten del av sekkene som sto plassert inne på fortauet, bagene står i hovedsak på kommunal parkeringsplass.

Klagenemnda vil understreke at typen forsøpling som vises på bildene klart faller inn under gårdeiers renholdsplikt etter politivedtekten § 4-3. Klagenemnda viser til at formålet med plikten er å sørge for at gårdeier holder det rent og ryddig på steder for alminnelig ferdsel, jf. politiloven § 14 nr. 2. Klagenemnda bemerker også at Bymiljøetaten i denne saken satte på et varsel på den ene smartbagen hvor det ble gitt en frist til å fjerne avfallet.

I denne saken ble smartbager fulle av avfall og annet søppel utplassert i all hovedsak på offentlig parkeringsplass. Klagenemnda viser til at politivedtekten § 4-3 gir kommunen mulighet til å ilegge gebyr for forsøpling på fortauet. Bymiljøetaten har i denne saken lagt til grunn at det ikke er av betydning at smartbagene kun stod delvis inne på fortauet, da hele fortauet omfattes av renholdsplikten.

Klagenemnda er imidlertid av den oppfatning at smartbagene i denne saken ikke er å anse som utplassert på fortauet. Følgelig foreligger det ikke hjemmel i denne saken til å ilegge miljøgebyr.

Klagenemnda har etter dette kommet til at klagen tas til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 21/6356- 2

Sak 291/21 Klage over vedtak om tilbakebetaling av årsgebyr for stipulert vann og avløp (21/2634)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. Forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om beregning av tilknytningsgebyr ble påklaget 6.8.2019, og er innenfor klagefristen jf. forvaltningsloven § 29. Øvrige vilkår for klagebehandling anses oppfylt.

Saken gjelder klage over Vann- og avløpsetatens (VAV) vedtak av 16.7.2019 om oppdatering av stipulert årsgebyr for vann og avløp for Alvheimveien 5C.

Klager anfører at han har lagt til grunn at gebyrpliktig areal var basert på utvendige mål, og har derfor ikke tatt kontakt med VAV for å melde ifra om feil i beregningsgrunnlaget. Siden det ikke er foretatt endringer på boligen som påvirker arealet siden den først ble oppført i 1983, mener klager det er feil at tilbakebetaling kun skjer for 13 år tilbake.

Plikten til å tilbakebetale for mye betalt årsavgift for vann og avløp avbrytes av foreldelseslovens regler. Utgangspunktet er at krav eller deler av krav som er eldre enn tre år, er bortfalt grunnet foreldelse, jf. foreldelsesloven § 2. Hovedregelen i foreldelsesloven må imidlertid vurderes opp mot en unntaksbestemmelse i lovens § 10, hvor foreldelse først inntreffer etter 10 år.

Det avgjørende moment i henhold til unntaksbestemmelsen blir om klager kunne/burde ha skaffet seg kunnskap om at gebyret var feil beregnet på et tidligere tidspunkt. Det stilles strenge krav til å fravike lovens hovedregel, som er tre år. Klagenemnda vil her fremheve VAV som den profesjonelle part med høye krav til riktig fakturering overfor den enkelte abonnent. Klageren, på den annen side, kan ikke fritas helt fra aktsomhetsplikten knyttet til betalingen av gebyret. Det har fremgått av ved hver termin hva klager betaler for, og følgelig har klager hatt muligheten til å kontrollere riktigheten av fakturaene.

Klagenemnda legger til grunn for det videre at det er enighet mellom VAV og klager om at det skal tilbakebetales stipulert årsgebyr for vann og avløp for differansen mellom 244 m² og 199 m² for 13 år. Altså at vilkårene i foreldelseslovens § 2 og § 10 nr. 1 er oppfylt.

Spørsmålet i denne saken er om klager også er berettiget tilbakebetalt differanse for ytterligere 10 år, tilbake til 1993.

Av foreldelsesloven § 10 nr. 4 følger det at «foreldelsestiden kan ikke forlenges etter denne paragraf med

mer enn til sammen 10 år». Videre fremgår det av Norsk Lovkommentar, Rettsdata note 56, at det av hensyn til skyldneren (i denne saken VAV) er «trukket en absolutt grense for tilleggsfrist etter § 10 nr. 1 og § 10 nr. 2. Dette innebærer at krav som foreldes etter den alminnelige fristen i § 2 vil være foreldet etter 13 år selv om det foreligger uvitenhet eller uovervinnelig hindring, med mindre andre tilleggsfrister får anvendelse».

Klagenemnda finner etter dette at det er absolutte foreldelsesfrister som setter yttergrenser for hvor lenge etter opprinnelsen av kravet, klager kan kreve tilbakebetaling av innbetalt gebyr på grunn av 5 uvitenhet om kravet.

Det vil si at kravet om tilbakebetaling uansett vil være foreldet etter 13 år, selv om klager ikke kjente til kravet. Klagenemnda har etter en helhetsvurdering av saken kommet til at VAVs vedtak om etterberegning av årsgebyr for vann og avløp for Alvheimveien 5C, gnr 197 bnr 572, opprettholdes.

Klagen er etter dette ikke tatt til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 21/6352- 2

Sak 292/21 Klage - Vedtak om beregning av tilknytningsgebyr - Tyslevveien 38A gnr/bnr 183/121 (21/2640)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. Forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om beregning av tilknytningsgebyr ble pålagt 1.7.2019, og er innenfor klagefristen jf. forvaltningsloven § 29. Øvrige vilkår for klagebehandling anses oppfylt.

Saken gjelder klage over Vann- og avløpsetatens (VAV) vedtak av 25.6.2019 om beregning av tilknytningsgebyr for Tyslevveien 38A, gnr. 183 bnr. 121.

Tilknytningsgebyr knytter seg til arealutnyttelse på eiendom. Det betales ved tilknytting (påkobling) til kommunal vann- og avløpsledning (hovedledning). Det betales også ved økning av eksisterende bruksareal på tomten med mer enn 80 m². Gebyret skal dekke kommunens samlede kostander med å føre vann inn til og avløp bort fra eiendommer.

Klager har anført at beregningen av gebyret er urimelig. Klager hevder at gebyrberegningsvedtaket ligger utenfor rammen av loven og rammeforskriften.

Klagenemnda vil bemerke at pålegg om tilknytning er en forutsetning for at selve gebyrplikten oppstår, jf. gebyrforskriften punkt 1.1 andre ledd. Videre understreker klagenemnda at gebyret er beregnet på en korrekt måte ut fra gebyrforskriftens punkt 8.1. Bestemmelsen, som regulerer grunnlaget for hva gebyret skal fastsettes ut i fra, er klar på at forvaltningen kun kan unnta grunn som er regulert til offentlig areal i beregningsgrunnlaget, jf. første ledd tredje punktum. Videre er den klar på at reduksjon for lav utnyttelsesgrad på store eiendommer skal beregnes ut ifra en på forhånd fastsatt formel, jf. bestemmelsens andre ledd.

Klagenemnda understreker at det etter rettspraksis skal svært mye til for å sette et forvaltningsvedtak til side alene på det grunnlag at vedtaket er grovt urimelig. Gebyrforskriftens punkt 8.1 åpner ikke opp for skjønnsutøvelse fra Vann- og avløpsetaten, men henviser kun til å foreta en kalkulasjon basert på faktiske opplysninger om tomte- og bruksareal.

Ordningens prinsipielle utgangspunkt er utviklet ut fra en målsetting om kostnadsdekning, men er basert på mer generaliserte betraktninger om normalkostnader ved å føre vann og avløp til eiendommene ut fra arealfaktorer; ordningen tilsikter ikke å gi en helt individualisert kostnadsdekning. Det ville ha krevd en annen, og mer administrativt ressurskrevende, systemutforming.

Klagenemnda viser til at synspunktet har støtte i forarbeidene til lov om kommunale vann- og kloakkavgifter mm. Her understrekes de kryssende hensynene som ligger til grunn for dagens ordning. Departementet poengterer som utgangspunkt at kostnadene fordeles slik at de gjenspeiler hvor mye det koster å føre vann og kloakk til hver enkelt eiendom, ut fra at utgiftene i størst mulig grad skal fordeles på en slik måte at det gjenspeiler hva det koster å føre vann og kloakk frem til eiendommene. Samtidig ble det fra lovgiver understreket at dette utgangspunktet «ikke [kan] følges helt kategorisk, idet beregningene av hva hver enkelt måtte betale, i så fall ville medføre ordninger som vanskelig ville la seg gjennomføre i praksis». Hensynet til retts teknisk enkelthet gjentas i uttalelsen om at «Departementet [...] derfor [finner det] viktig å tilgodese kommunenes sterke ønsker om å få en ordning som er relativt kurant å anvende». Den eksisterende gebyrordningen er et utslag av en bevisst vilje fra lovgiver, hvilket reflekteres i

forarbeidsuttalelsene om at man «på denne bakgrunn [har] foretatt en avveining mellom målsettingen om en mest mulig rettferdig fordeling av kostnadene og målsettingen om å etablere en ordning som er administrativ enkel å anvende for kommunene».

Klagenemnda viser videre til at selv om det som nevnt er behov for praktisk anvendelige beregningsmodeller, må det tilstrebes at løsningene ikke undergraver lovgivers overordnede målsetting om at utgiftene i størst mulig utstrekning skal fordeles på en slik måte at de gjenspeiler hva det koster å føre vann og kloakk til hver enkelt eiendom. I vurderingen av om den konkrete forskriftsanvendelsen medfører resultater som står i et problematisk forhold til denne hovedmålsettingen – i en slik grad at det tilsier fravikelse av normalreglene – vil måtte bygge på en vurdering av forskriftens helhet og forhistorie.

Nemnda har i sin konkrete vurdering lagt vekt på at det ved utarbeidelsen av forskriften er vurdert, og tatt høyde for, at bestemmelsene ikke vil passe for enhver situasjon. At forskriftsgiver nettopp har vurdert 6 behovet for tillempninger av normalberegningsmodellen, kommer til uttrykk blant annet i særreglene for eiendommer større enn 3000 m², se gebyrforskriftens punkt 8.1 andre ledd. Bestemmelsen anviser en reduksjonsmodell for avgiftsfastsettelsen.

Klagenemnda mener derfor at vedtaket ikke strider mot rammeforskriftene, og tilføyer at det tvert imot synes å ha vært forutsatt at beregningsreglene er ment å kunne omfatte også eiendommer slik den klager har.

Klagenemnda viser endelig til at VAV er forpliktet til å følge gebyrforskriftens formel for beregning av tilknytningsgebyr, slik at man sikrer likebehandling for Oslo kommunes abonnenter på vann- og avløpstjenester. Dersom VAV i strid med gebyrforskriften skulle gitt reduksjon i alle slike tilfeller, ville gebyrordningen ha blitt undergravd av VAV som kommunal etat.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Sak 293/21 Klage på fjerning av private trafikkskilt (20/3324)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om fjerning av private trafikkskilt er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Klagenemnda finner det riktig at klagen behandles, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. forvaltningsloven § 28 annet ledd. Klage ble fremsatt 4.2.2020, og er innenfor klagefristen, jf. forvaltningsloven § 29. Øvrige vilkår for klagebehandling anses oppfylt.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 27.1.2020 om fjerning av private trafikkskilt. Skiltene ble vurdert å ligne på offentlige forbuds- og fareskilt. Skiltene var festet på offentlige stolper i Grååsveien og Svaneveien (offentlig vei). Eier av skiltene er Lille Langerud Sameielag.

Det er Oslo kommune ved Bymiljøetaten som har skiltmyndighet på kommunale veier. Det er ikke tillatt med privat skilting i offentlig vei. Det er veimyndigheten som er gitt det trafikkfaglige skjønn til å vurdere hva som er trafikkfarlig, ikke den enkelte borger. I denne saken ble skiltene fjernet fordi de var hengt opp på offentlige stolper på offentlig veggrunn, og det forelå ikke særskilt tillatelse til å henge opp skiltene.

Det følger av veitrafikkloven § 5 fjerde ledd at offentlige trafikkskilt, signal eller oppmerking ikke må brukes på eller ved vei uten tillatelse av vedkommende myndighet. I denne saken er det tale om kommunal vei, og Bymiljøetaten er rette myndighet. Videre følger det av § 5 fjerde ledd andre setning at det samme gjelder skilt, signal eller oppmerking som kan forveksles med offentlige. Dersom det uten tillatelse er satt opp skilt eller signal eller foretatt oppmerking, kan dette fjernes eller kreves fjernet av 5 myndigheten. Spørsmålet da blir om skiltene i denne saken må sies å kunne forveksles med offentlige trafikkskilt. Bymiljøetaten har lagt til grunn at skiltene er utformet på en slik måte som ligner på offentlige forbuds- og fareskilt, og at det følgelig foreligger forvekslingsfare. Det er heller ikke gitt tillatelse til å henge opp de aktuelle skiltene. Klagenemnda viser til at selv om noen av skiltene har et litt barnslig preg, så vil skiltene kunne forveksles med offentlige skilt av trafikanter, spesielt skilt A og B (vedlegg 3 i oversendelsen fra etaten). Skilt C og D vil også kunne forveksles, da spesielt på grunn av sin strategiske plassering på stolpen til fartsgrenseskilt.

Endelig har klager anført at det foreligger saksbehandlingsfeil fordi sameielaget ikke ble varslet før vedtak ble fattet. Det følger av forvaltningsloven § 16 at en part som ikke allerede ved søknad eller på annen måte har uttalt seg i saken, skal varsles før vedtak treffes og gis anledning til å uttale seg innen en nærmere angitt frist. Bymiljøetaten har informert om at dersom skilt er merket med navn på forretning eller eier blir vedkommende bedt om å fjerne det selv før etaten gjør det. Etaten viser til at det ikke finnes noe register over velveier og kontaktpersoner, og følgelig kan de ikke spore eieren av umerkede skilt. I juridisk teori er det lagt til grunn at et varsel som kan gjelde flere parter, kan kunngjøres i et blad/tidsskrift som er vanlig å

lese i området. Imidlertid finner klagenemnda at det er tale om et lite inngripende vedtak, og sett i lys av dette anses ikke en slik kunngjøring som forholdsmessig eller rimelig å forvente av forvaltningen.

Selv om klagenemnda her er kommet til at det ikke er begått en saksbehandlingsfeil i denne saken, så vil nemnda kort knytte noen merknader til virkninger av eventuell saksbehandlingsfeil. Etter forvaltningsloven § 41 fremgår det at dersom reglene om behandlingsmåten i forvaltningsloven ikke er overholdt ved behandlingen av en sak som gjelder enkeltvedtak, er vedtaket likevel gyldig når det er grunn til å regne med at feilen ikke kan ha virket bestemmende på vedtakets innhold. Klagenemnda har etter en helhetsvurdering vurdert at vedtaket ville blitt det samme, selv om sameielaget hadde blitt varslet. Offentlige trafikkskilt og skiltstolper skal ikke brukes som oppslagstavle, og vegtrafikkloven § 5 kan benyttes for å fjerne reklame eller lignende innretninger som kan forveksles med trafikkskilt eller som er festet på skilt eller signalstolper.

I lys av vurderingene over og en helhetsvurdering av saken, er klagenemnda kommet til at klagen ikke tas til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.

Arkivsak: 21/6351- 2

Sak 294/21 Klage over avslag på søknad om overgang til Oslo Taxi (20/7552)

Oslo kommunes klagenemnds vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om avslag på overgang til Oslo Taxi ble påklaget 22.9.2020, og er innenfor klagefristen, jf. forvaltningsloven § 29 første ledd. Øvrige vilkår for klagebehandling er oppfylt.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 3.9.2020 om avslag på søknad om overgang til Oslo Taxi. Klager ble oppført med 16 år og 8 måneder ansiennitet som drosjesjåfør. Den siste løyvehaveren som ble innvilget overgang til Oslo Taxi hadde 17 års ansiennitet.

Etter drosjeforskriften § 20 5. ledd kunne overgang til annen drosjesentral skje tidligst 3 måneder etter vedtaksdato. Vedtak om overgang som fattes etter 1.8.2020 vil få overgangstidspunkt etter 01.11.2020. Ny yrkestransportlov og forskrift trådte i kraft 01.11.2020 og fra dette tidspunkt opphørte blant annet plikten til å være tilsluttet drosjesentral. Løyvemyndigheten kunne derfor ikke innvilge søknader om overgang etter 1.8.2020.

Klager var oppført på ansiennitetslisten som søker nr. 95 med 16 år og tre måneder ansiennitet per 31.12.2017. Den siste løyvehaver som fikk innvilget overgang var søker nr. 50 med 17 år i ansiennitet pr 31.12.2017. Pr 1.8.2020 hadde ikke klager tilstrekkelig ansiennitet til å få overgang til Oslo Taxi. Som en konsekvens av at det nye drosjeregulverket, tilskrev Bymiljøetaten alle på ansiennitetslisten med avslag på overgang til Oslo Taxi AS.

Klagenemnda finner ikke av sakens dokumentasjon at klager forsøkte å endre sin oppførte ansiennitet etter at Bymiljøetaten den 12.2.2020 justerte klagers ansiennitet til 16 år og 3 måneder. Klager ble da informert om beregningsgrunnlaget som ble lagt til grunn av Bymiljøetaten.

På grunnlag av at nytt drosjeregulverk trådte i kraft den 1.11.2020, og følgelig at Oslo kommune ikke lenger har hjemmel til å fastsette lokale bestemmelser som regulerer drosjenæringen på samme måte som tidligere, er klagenemnda kommet til at klagen ikke tas til følge.

Oslo kommunes klagenemnds behandling:

Votering:

Anbefalingen fra faglig sekretariat ble enstemmig vedtatt.